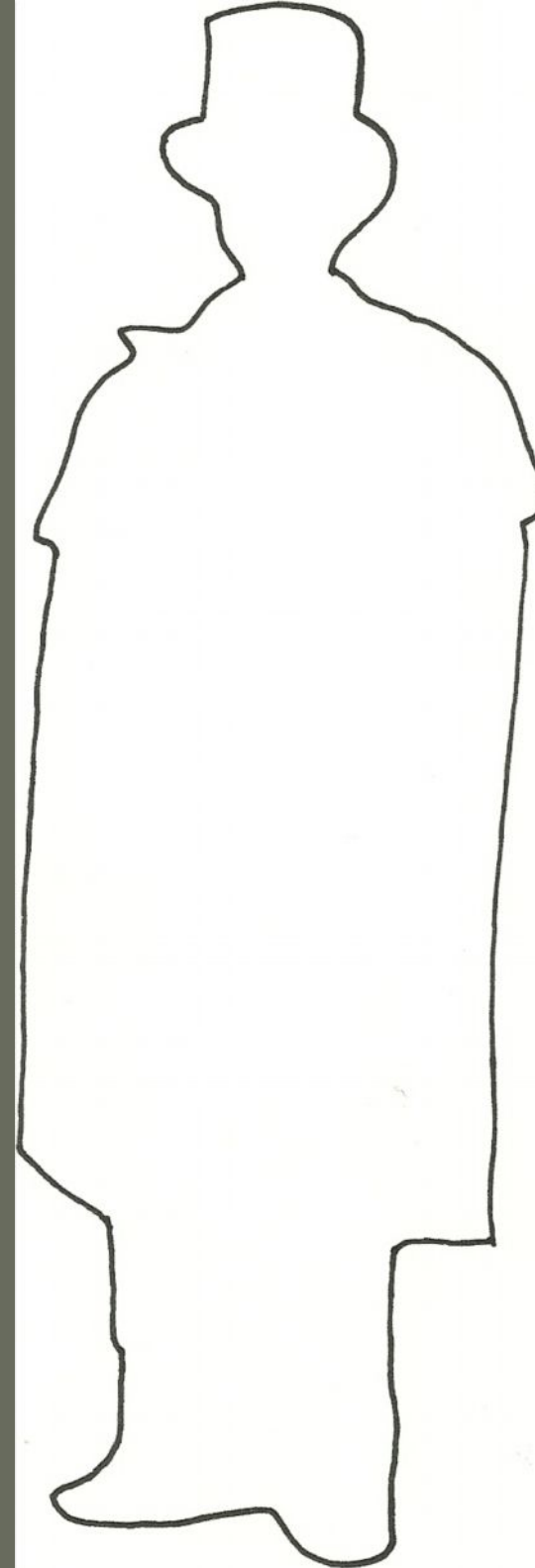

Arribava el final de curs i tots els alumnes havien de ser examinats en presència del rector. Si no aprovaven, no passaven al curs següent. Llavors els barrets de copa, llegat de diverses generacions, voleiaven pels aires o per terra depenent de si havia estat un any de “suspensus” o no.

Vic els acomiadava amb una certa nostàlgia, ja que sense estudiants la ciutat quedava buida i silenciosa fins la tardor.

L'estudiant de Vic

Present Passat i Futur

L'estudiant avui

Projecte Educatiu de Ciutat

L'estudiant de l'actualitat va néixer l'any 2008 per la diada de Sant Jordi.

Representa un súper heroi, més atractiu pels infants, ja que la intenció del PEC, Projecte Educatiu de Ciutat, era comptar amb la implicació de les diverses escoles de la ciutat.

Així va néixer la idea de crear aquest heroi que vesteix amb la típica capa i barret negres de l'estudiant però amb malles verdes i franges grogues.

El capgròs participa en algunes de les activitats programades tant per l'ajuntament com per les escoles.

Localitzacions

1. Puig dels Jueus
2. Actual Seminari
3. Monument a Verdaguer
4. Can Vergés – Plaça del Pes
5. Estàtua, Casa Clariana, Palau Bojons
6. Col·legi de Sant Josep i Museu Episcopal

7. Col·legi de Sant Andreu, Seminari Vell
8. Casa a la Rambla de l'Hospital
9. Casa Berga – Carrer de la Riera
10. Casa del Carrer de les Basses
11. Palau Episcopal
12. Prat de la Riera
13. Carrer de l'Estudiant de Vic

Estudiants il·lustres

Alguns dels estudiants més coneguts que han passat pel seminari són:

Jaume Balmes i Urpià	Filòsof i teòleg	Vic	1810-1848
Ildefons Cerdà i Sunyer	Urbanista i enginyer	Centelles	1815-1876
Antoni Maria Claret i Clarà	Eclesiàstic	Sallent	1807-1870
Francesc Coll i Guitart	Eclesiàstic	Gombrèn	1812-1875
Jaume Collell i Bancells	Eclesiàstic i periodista	Vic	1846-1932
Martí Genís i Aguilar	Farmacèutic i escriptor	Vic	1847-1932
Eduard Junyent i Subirà	Historiador i arqueòleg	Vic	1901-1978
Ramon Masnou i Boixeda	Bisbe de Vic	Sta. Eugènia B.	1907-2004
Miquel S. Salarich i Torrents	Metge	Vic	1904-1996
Joaquim Salarich i Verdaguer	Metge i cronista	Vic	1816-1884
Josep Serra i Campdelacreu	Historiador i cronista	Vic	1841-1901
Josep Torras i Bages	Bisbe de Vic	Les Cabanyes	1846-1916
Narcís Verdaguer i Callís	Advocat	Vic	1863-1918
Jacint Verdaguer i Santaló	Eclesiàstic i poeta	Folgueroles	1845-1902

Jacint Verdaguer

Jacint Verdaguer i Santaló va néixer a Folgueroles (Osona), l'any 1845 i va morir a Vallvidrera (Barcelona), el juny de 1902. És considerat un dels màxims exponents de la literatura catalana i el Màxim representant de la Renaixença.

En la seva etapa al Seminari vigatà, que s'inicià als 11 anys, van començar a agradar-li els clàssics de la literatura, en part gràcies al seu amic, el canonge Collell. Va ser aleshores quan va començar a escriure poemes de temàtica amorosa i compaginava la feina de pagès amb la recollida de cançons populars de la contrada.

Gegants

L'any 1994 es van estrenar al Carrer de la Riera de Vic una parella de gegants i tres gegantons.

El gegantona representa una pubilla de la Plana amb el nom de Boira; el gegantó més petit es diu Miqueló i representa un escolanet de la "ciutat dels sants" i, el Gegantó, representa el famós estudiant de Vic del segle XIX.

L'any 2011 s'estrenaren uns nous gegants que representen el barri i alhora tota la ciutat. Es van buscar personatges i els escollits varen ser l'estudiant de Vic i Una balladora de la Dansa de l'Espígol.

Els nous gegants porten els noms de Lluçia i Mercè, en honor a l'antic patró de la ciutat i a la patrona del barri.

Aquests gegants són els nous gegants de Vic, i acompanyen als gegants centenaris en tots els actes.

La parella de gegants compta amb un ball propi estrenat el dia del bateig.

Dansa de l'Espígol

La dansa neix de la tradició vigatana d'anar a collir espígol per engalanar els carrers el dia de la festa major.

Així doncs els hereus i pubilles de la Plana van a buscar l'espígol i mentre ells l'estan collint arriba l'estudiant, que es posa a festejar les noies. Els hereus tornen i ofereixen els rams d'espígol a les pubilles, i aquestes alhora l'ofereixen a l'estudiant.

La dansa de l'Espígol es va estrenar el dia 5 de juliol de 1990 a la Plaça de la Catedral de Vic. Va ser ballada per l'Esbart Dansaire de Taradell.

Cançó

L'estudiant de Vic

Una cançó vull cantar,
una cançó nova i linda,
d'un estudiant de Vic
que en festejava una viuda.

Bon amor, adéu-siau,
color de rosa florida.
Bon amor, adéu-siau.

Ella es volia casar.
El seu pare no ho volia
i l'estudiant se'n va anar
a servir a una rectoria.

Bon amor, adéu-siau,
color de rosa florida.
Bon amor, adéu-siau.

Però la viuda el va seguir
a Roma de pelegrina;
quan es van tornar a trobar,
una basca ja en tenia.

Bon amor, adéu-siau,
color de rosa florida.
Bon amor, adéu-siau.

Nines que veniu al món,
no us fieu de gent de llibres;
tenint-ne quatre raons
ja se'n van a cantar missa.

Bon amor, adéu-siau
color de rosa florida.
Bon amor, adéu-siau

La cançó narra la història d'amor entre una viuda i un estudiant de Vic. L'estudiant marxa a Roma. La viuda se'n va cap allà vestida de pelegrina, i quan es troben se n'adona que ja tenia una basca.

Aquesta cançó d'origen popular es troba en diversos cançoners, però la va fer famosa Joan Manuel Serrat.

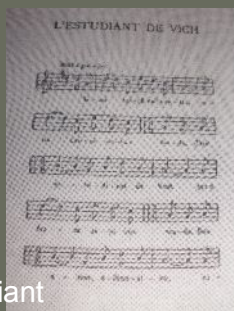

L'obra de teatre "Un estudiant de Vic" es va estrenar l'any 1927 al Teatre Novedades de Barcelona, i és obra del dramaturg català Josep Maria de Sagarra i Castellarnau.

La novel·la se situa íntegrament a la ciutat de Vic, pel seu caràcter conservador i tancat.

El senyor Pinós, un vell de setanta anys, es vol casar amb la Mariagneta, de vint anys. Aquest paga a l'estudiant perquè li digui coses boniques a la noia. I els dos s'acaben enamorant. El pare d'ella, el senyor Tortell s'hi oposa i els dos joves decideixen fugir. Però són descoberts. Llavors descobreixen que el noi no era un simple estudiant, sinó que és fill d'uns rics barons. Al final l'Estudiant i la Mariagneta es casen amb l'acceptació de la família, el senyor Tortell està content ja que l'Estudiant és ric i el senyor Pinós accepta que aquella noia no era per ell.

Obra de Teatre

Vestidura

La típica imatge de l'estudiant de Vic és la que queda reflectida en l'estàtua del mateix nom, que va vestida amb camisa blanca, armilla fosca, gec negre, pantalons de vellut del mateix color i la capa i el famós barret o tarot, també de color negre. Espardenyes o sabates de color fosc i mitjons blancs. La roba dels estudiants era vella i feta malbé, ja que com que en la majoria de famílies hi havia un capellà, la roba d'aquest passava d'un familiar a l'altre.

Segons Ramon Solsona i Cardona la suma de totes aquelles peces de roba era una veritable barreja de formes; "barrets de forma cilíndrica en estat malaltís, uns més alts que d'altres, abonyegats, foradats, en forma d'acordió, aplastats... I algun barret nou, d'última moda, brillant, només el privilegi d'un petit nombre d'estudiants, que no durava més d'una setmana".

Però aquesta vestimenta no sempre va ser la mateixa: a finals del segle XIX, es va canviar i els vestits diferenciaven els estudiants per edats i estudis. Els més petits, d'humanitats anaven amb camisa, gec i gorra. Els de filosofia anaven igual però amb capa. Els de teologia portaven en lloc de la gorra el barret de copa, pitet negre i collet blanc. I els de moral anaven amb sotana, manteu i barret de teula o tricorni.

Vida d'estudiant

La vida d'estudiant no era pas senzilla, en alguns moments es va arribar a considerar una heroïcitat, ja que cada matí ben d'hora sortien estudiants des de Vespella, Vilanova de Sau o Collsuspina per arribar al Seminari vigatà.

Els estudiants vigatans no tenien cap problema de residència, els dels pobles del voltant anaven i venien cada dia, altres vivien en masies de la Plana i a canvi feien de

senyors mestres; és a dir, ensenyaven als fills de les masies a llegir i escriure. De lluny, pocs eren els que es poguessin pagar una casa per tot el curs i molts acabaven marxant.

Les classe eren de les 9 a les 11 del matí i de les 2 a les 4 de la tarda durant l'hivern i de les 8 a les 10 del matí i de les 3 a les 5 de la tarda en horari d'estiu. La resta d'hores eren per fer els àpats, resar, estudiar i lleure.

Disposaven de diversos dies de festa; tres dies per Nadal, Reis, dimecres de Cendra, Sant Tomàs, de Dijous Sant a Dilluns de Pasqua, Segona Pasqua, Sant Tomàs d'Aquino, Corpus, Sant Joan, Sant Pere, Sant Miquel i Sant Jaume. Aquests dies anaven a missa i llavors tenien la resta de dia lliure.

Quan sortien al carrer la gent els coneixia d'una hora lluny "pel seu aspecte negrós típic del gremi, que contrastava amb les cares de pa de ral". La majoria eren xicots de pagès, grossos, vermells de cara, bellugadissos i alegres, que jugaven amb el barret de copa, de dimensions desproporcionades.

Escultors

Per Vic, aquest personatge ha estat tant important, que al llarg dels anys se n'han anat realitzant figures de decoració, a petita escala.

Són moltes les cases que tenen una d'aquestes figuretes de terra cuita que, artesanament, han anat elaborant diversos artistes com Julià Fàbregues.

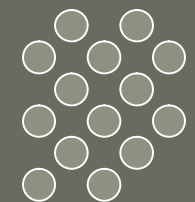
En l'actualitat, encara hi ha botigues de records i trofeus que en venen, tot i que ja no són de terra cuita, sinó de materials més lleugers.

Estàtua

L'any 1978 l'aleshores alcalde de Vic, Antoni Maria Sadurní, va encarregar a l'escultor vigatà Joan Seguranyes, una escultura de grans dimensions per poder posar en algun carrer o plaça de la ciutat.

L'obra es va estrenar durant el mercat del Ram d'aquell any i va estar exposada en una parada perquè tothom la pogués veure. Llavors es va traslladar a la Plaça de Don Miquel de Clariana.

Amb la remodelació de la plaça l'obra es va canviar de banda. Es va col·locar entre la Casa Clariana (casa del protagonista de l'obra de teatre "Un estudiant de Vic" i el Palau Bojons, (on va néixer un dels estudiants de Vic més il·lustres, Jaume Balmes).

Història del Seminari

La història del Seminari de Vic es remunta al Concili de Trento (1545-1563), que decretà que totes les diòcesis impartissin formació de capellans. El bisbat de Vic no va poder fer front a les despeses i va haver de prescindir d'aquesta institució.

L'any 1599 Felip III va concedir a la ciutat el dret d'avaluar els estudiants en arts i filosofia. Però l'any 1717, Felip V amb la Guerra de Successió, va prohibir totes les universitats i les va unir a Cervera. Llavors Vic va recuperar la idea de tenir un seminari. El Seminari vigatà va ser fundat l'any 1749 pel bisbe Manuel Muñoz i Guil.

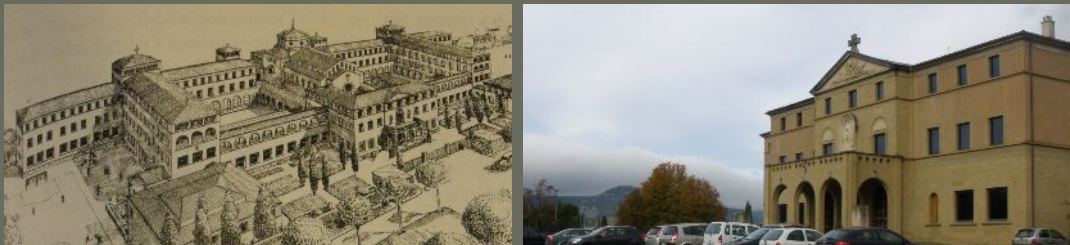
Per establir-hi el seminari es va comprar una casa situada a la Rambla de l' Hospital. Era una casa molt petita, no tenia ni església, ni jardí, ni espais per reunir tota la comunitat.

L'any 1767 es van expulsar els jesuïtes de la ciutat i el Seminari es va traslladar al col·legi de Sant Andreu, amb l'església de Sant Just. Es va incrementar el nombre d'alumnes, que estudiaven Teologia Moral, Teologia Escolàstica, Filosofia, Llegir escriure i comptar, Gramàtica i Retòrica.

A mitjan segle XIX es va superar la xifra de 1200 estudiants al Seminari de Vic. Tant era el nombre d'alumnes que tenia el Seminari, que es va decidir construir un nou edifici. L' actual edifici està situat a la Ronda Francesc Camprodon, entre l' Hospital General de Vic i la Clínica de Vic. Aquest edifici va ser inaugurat l'any 1949 i tots els estudiants van ser traslladats allà, deixant l'històric edifici del Carrer Sant Miquel.

A mitjan segle XX, els corrents de l'època van fer que el seminari quedés desplaçat de la situació del país i dels canvis que hi havia. Això va fer que l'any 1968 el Seminari Major es traslladés a Barcelona, mentre que el Seminari Menor ho va fer l'any 1985.

Col·legi de Sant Josep

Paral·lelament al Seminari de Vic, va néixer el Col·legi de Sant Josep, tot i que amb una vida molt més curta, també va contribuir a la formació de capellans de la ciutat.

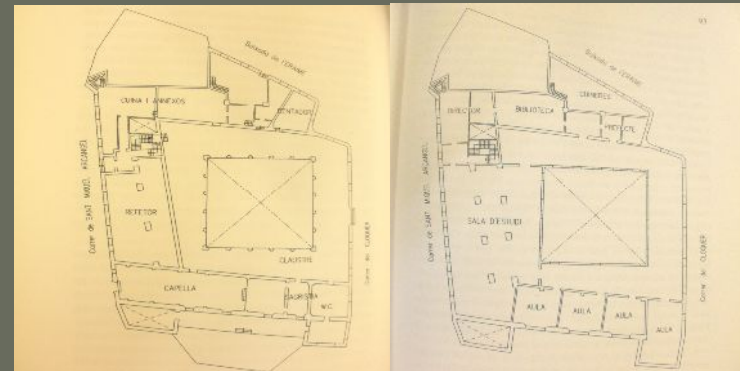
El Pare Bach decidí llogar una casa al carrer de la Ramada perquè els estudiants que no podien pagar-se un lloc hi poguessin viure.

Es va inaugurar amb el nom de "col·legi dels pobres" ja que els seus estudiants eren mantinguts en tot; roba, calçat i material escolar.

Es van acabar establint al carrer dels morts, després de passar per altres cases.

L'any 1882 amb l'arribada del nou bisbe Morgades i Gili, es va posar el nom de Sant Josep al col·legi.

Llavors, amb 350 estudiants, es va decidir comprar totes les cases del voltant i tirar-les a terra, per construir-hi a sobre un nou edifici que permetés continuar la funció del col·legi i que encabís el gran nombre d'estudiants.

Amb l'arribada de la Guerra Civil, el col·legi va deixar de funcionar i va ser ocupat pels militars i utilitzat de presó.

Els pocs estudiants i professors que es van quedar, es van traslladar al Santuari de la Gleba un cop acabada la guerra.

L'ajuntament de Vic, va demanar que el col·legi tornés a la ciutat i allà es va ajuntar amb l'antic seminari, al nou edifici del nord de la ciutat.

L'any 1961, l'any de celebració del centenari, i a causa de la disminució del nombre d'alumnes el col·legi va tancar barrejat amb el Seminari.

L'antic col·legi es va convertir en el Museu Episcopal

